

комуто се аресватъ тайнитъ свърталища, уединението, пустиначеството, който е ловецъ на риба, на звѣрове или на разнопернати птици, у когото на ума е веселието, музиката и играйвието, който иска да пиянствува, да бие испокѣсаниятъ чифутинъ, да играе съ чевръста мома хоро, или да се надирѣваря съ младий момакъ на чепница, комуто се иска да живѣе въ праздностъ, да казаква, да бурлакува, този избѣгва задъ синий, мжтний Дунавъ — и здравие му кажи тогава.

Ни на една рѣка въ свѣта, нито зимъ, нито лѣтъ, не е тъй шумно, бурно, приятно и весело. Вигдѣ нѣма да намѣришъ толкова различни племена и нѣма да видишъ въ тѣхъ толкова свобода, както на старий, синий и мжтний Дунавъ.

На румънскитъ минерални води, на старий Дунавъ сж се стѣкли българскитъ комитети вече не на съвѣщанье, а да събержтъ войска и съ вѣйводитѣ да я изведжтъ въ полето.

Между дунавскитъ притоци, въ храсталака и камъша, се расположили на лагеръ българскитъ момци; тѣ ѣджтъ, пиятъ и чистиятъ оржието си. Вѣйводитѣ броятъ, броятъ и вмѣсто общанитѣ хиляди едвамъ наброяватъ стотина; срамно и ядно, но нѣма какво да се прави: взели пей, дадепа думата, а отъ хайдушката дума не може да се отказва.

Невидимото правителство, както въ Полша, прѣброило людистѣ, назначило началството, избрало стратегическитѣ пжтища и техническитѣ пунктове, распредѣлило оржието, дрѣхитѣ, обущатѣ, запаситѣ, аммуницията, съ една рѣчь всичко до послѣдната дреболия, даже паричнитѣ сумми, турило печата отъ незнаенъ видъ и приподписало че всичко е вѣрно и така трѣбва да бжде. Само че всичко това било направено на книга, на дѣло се оказала едвамъ стотната часть отъ прѣдначазениитѣ за война средства. Невидимото правителство така се распорѣдило и рѣшило; иди и търси невидимийтъ; кой нѣма да испълни приказитѣ? — търси и намѣри исходъ изъ този лабиринтъ. Така мислятъ въ себе си вѣйводитѣ: